

Rimestad: Ja, jeg skal indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger og har heller ingen Anledning til at gjøre dem vidtløftige. Naar den ærede Ordfører stadig bliver ved at gjentage det Samme, at han kun erkjender det for bevist, som enten staar i Dommen eller er tilstede i Tilstaaelsesform, er det jo ikke muligt, at man kan komme til at fyldestgjøre ham; men jeg tror, at det for Enhver, der fordomsfrit betragter Sagen, vistnok vil være et mere end tilstrækkeligt Bevis, naar den Undersøgelsesdommer, som har ledet Undersøgelsen, og som hører til vore allerbedste Undersøgelsesdommere, afgiver en Erklæring af det Indhold, at de Oplysninger, der foreligge, ere faa samstemmende baade med Hensyn til Tverriernes Omfang og Udførelse, at han ikke er i Tvivl om, at de i alt Væsentligt ere rigtige. Det er en Udtalelse, som i det Mindste jeg tillægger uendelig meget mere Vægt end alle det ærede Medlems Benægtelser. Det ærede Medlem kan vedblive til Dommehdag at gjentage sit: „Domme og Tilstaaelser“, men det ligger i Forholdenes Natur, at saadanne ikke kunne komme frem, da de Paagjældende ere døde. Sagen er tilstrækkelig konstateret, og den ærede Ordfører kan gjentage sin modstaaende Mening, saa ofte han vil. (Afbrydelse).

Formanden (Berg): Jeg ønsker, at Taleren maa kunne fortætte uden at blive afbrudt.

Rimestad: Det fornøier mig, at den ærede Ordfører dog nu saa Meget, som det overhovedet kan ventes af ham, tilbagekaldte den Udtalelse, at jeg idag skulde have udtalt Anger over min politiske Fortid. Han forsøgte at give det den Bending, at jeg hører til et politisk Parti, af hvilket Afstillige have hyllet Parlamentarismens Doktrin, men det er Noget, der ikke kan vedkomme mig. Naar det ærede Medlem kom tilbage til den Bending, som man altid griber til, naar man i en Diskussion er bragt til et Punkt, hvor man ikke mere har Noget at sige, nemlig at komme med Spørgsmaalet om provisoriske Finantslove, saa vil jeg sige, at det glæder mig, at den ærede Ordfører idag dog er naaet saa vidt som aldrig tidligere, idet han læste Slutningen op; thi tidligere har det altid været et efter Viemedet appasset Uddrag, som den ærede Ordfører har fremdraget. Det glæder mig, at den ærede Ordfører er naaet dertil efter den Opfordring, jeg havde rettet til ham. Jeg maa erkjende, at han kom dermed. Kun maa jeg meget beklage, at den ærede Ordfører ogsaa med Hen-

syn til nogle andre Ytringer af mig vistnok gav et Referat, der er urigtigt, naar han sagde, at jeg i 1874—75, da han havde oplæst en efter Viemedet appasset Bestandsdel af mine Ytringer fra 1865, skulde have sagt, at man havde Lov til at forandre sin Mening, og ikke havde sagt Andet end det. Jeg har dog vistnok udtalt den Gang, at hvorvidt jeg havde den samme Anskuelse endnu, som jeg havde udtalt 10 Aar tidligere, eller ei, det var Noget, som jeg ikke fandt mig foranlediget til at udtale mig om, da det ikke forelaa; jeg kunde have den ene eller anden Mening, men jeg har ingenlunde nogensinde og heller ikke der udtalt, at jeg fraveg de Anskuelser, som jeg havde udtalt den Gang i 1865. Det ærede Medlems Referat var altsaa ogsaa paa det Punkt urigtigt.

Bossen: Den høitærede Justitsminister mente, at de af mig fremdragne Oplysninger bekræftede hans tidligere Udtalelser i et vigtigt Punkt. Jeg er ikke enig med den meget ærede Minister, thi jeg betragter det som Hovedpunktet i hans Udtalelser igaar, at man fik det Indtryk, hvad der nu end havde været Ministerens Hensigt, at der tidligere havde bestaaet et Tilhynsembede, om jeg saa maa kalde det, ved Horsens Tugthus, i det Omfang, at en Mand dertil havde anvist sin hele Tid for at kunne føre en virksom daglig Kontrol med Anstalten. Det er det, jeg har søgt at oplyse ikke var Tilfeldet. Der var ingen Tale derom; det var en Post, der nærmest var at anse som en Honorpost og for hvilken der tidligere var ydet et lidet Honorar; det var dette Honorar, som man den Gang mente kunde undværes, men man indtog ikke den paagjældende Post selv. I praktisk Henseende havde det kun Indflydelse paa, om vedkommende Tilhynshavende kom til at bo i Horsens eller i Skanderborg. Men enten han nu boede i den ene eller den anden af disse Byer, vilde det med eller uden det Vederlag, der den Gang var Tale om, i og for sig ingen Betydning have.

Ordføreren (Holstein): Maa jeg bede om Ordet?

Formanden (Berg): Er det for en kort Bemærkning? (Ordføreren [Holstein]: Ja, ganske kort). Det ærede Medlem har Ordet.

Ordføreren (Holstein): Jeg er kun nødt til at sige, at jeg ikke har tilbagekaldt Noget overfor det ærede Medlem. (Afbrydelse af Rimestad). Ikke et eneste Ord, det ønsker jeg blot at konstatere, thi det ærede